

פרקי אבות

One of the following chapters is read each שבת after פסח until the יום טוב before ראש השנה. On the last three שבתות before ראש השנה, two chapters are read.

1)

כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁנַאֲמַר: סְהַרְרִין צ' יִעֲמֹךְ כָּלֶם צְדִיקִים, לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִצְר מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהִתְפָּאֵר:

רמראשון

מוֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסֵּרָה לְיִהוֹשֻׁעַ, וְיִהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנְבִיאִים, וְנְבִיאִים מִסֵּרָה לְאַנְשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים: הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין, וְהִעֲמִידוּ תַלְמִידִים הַרְבֵּה, וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה.

Me'iri explained the term Avot in a twofold way. First, Avot means principles or foundations:

2)

[Avot are] things that constitute the basis, foundation, root and essence of all wisdom and every mitzvah, and the road and path to every virtue... All the more so when concealed within it are many foundations of the Torah and roots of faith (Introduction to Avot, Makhon ha-Talmud ha-Yisraeli edition, p. 10).

Second, Avot means fathers. This is the conventional translation:

They alluded to this idea in the name of the book, Avot, which teaches that they are things that issued from the fathers of the world, the pillars upon which the edifice of the Torah rests (ibid.).

3)

בגורא רבא ישידי להו בדגלח אמר רב יהודה
האי מאן דבעי למוהי חסידא לקיים מילי
דנזיקין רבא אמר מילי דאבות ואמרי לה
מילי דברכות

"Whoever wants to be a hasid, an ethical personality, must live in conformity with ... the sayings incorporated into Avot" (Bava Kamma 30a).

4)

Rev Silovitch 115

The master addresses, or rather expresses himself, revealing some aspects of his unique personality, and the disciple spies on him and overhears his whisper. The teaching in such a case is not consummated via formulated principles, via memorizing laws and texts, through the transmission of theoretical wisdom, but through life itself. The Oral Law is both Halakhah (walking) and Aggadah (relating or telling); the delivery of the message is realized through walking.

The Torah manifests itself in the unfolding of personal patterns; it finds expression in deeds, in personal resolutions and daring experiments, in moments of joy and despair, in meditation and states of ecstasy. The personal realization is identical with masorah; the student learns by observing and watching the gradual revelation of his master's soul in the most intimate and tender moments.

22, 23
5

1)

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי גדולה שמושה של תורה יותר מלמודה, שנאמר: "פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו", "למו" לא נאמר, אלא "יצק" - מלמד שגדולה שמושה יותר מלמודה.

And Rabbi Yoḥanan said in the name of Rabbi Shimon ben Yoḥai: Service of Torahⁿ is greater than its study, i.e., serving a Torah scholar and spending time in his company is greater than learning Torah from him. Torah study is one component of a Torah life, but one who serves a Torah scholar learns about every aspect of life from his actions. This is derived from the verse that speaks in praise of Elisha, as it is stated: "Here is Elisha son of Shafat, who poured water over Elijah's hands" (11 Kings 3:11). The verse does not say that he learned from Elijah, rather that he poured water, which teaches that the service of Torah represented by Elisha pouring water over Elijah's hands is greater than its study.

למנוח וזוהו משום גדולה של תורה יותר מלמודה
למנוח וזוהו משום גדולה של תורה יותר מלמודה
למנוח וזוהו משום גדולה של תורה יותר מלמודה
למנוח וזוהו משום גדולה של תורה יותר מלמודה
למנוח וזוהו משום גדולה של תורה יותר מלמודה

2)

ב. מסורת המדות לא נמסרה מתוך השיעור בדיבור בבית המדרש כמסורת ההלכה, אלא ע"י מסורה של שימוש, ועל התלמיד להסתכל אחר רבו ללמוד הדברים האלו ממנו. וכמעשה דרי עקיבא שנכנס אחר ר' יהושע לבית הכסא וממנו למד כמה דיני הנהגה (ברכות סב.), ולא שאלו בפה על דבר הלכות אלו. וכן יש לפרש עפ"י הביטוי 'הוא היה אומר' דלא כפשוטו (כדפירש הרע"ב), שמרגלא בפומיה, אלא שנתכוון לומר

22
23

שהוא בעצמותו והתנהגותו היה אומר לאחרים להתנהג ככה - וע"פ מעשיו והנהגתו באה לנו המסורה.²

3)

הלכות תלמוד תורה

יש בכללן . שתי מצות עשה . וזהו פרטן :

א) ללמוד תורה . ב) לכבד מלמדיה ויודעיה :

פרק רביעי .

א. מלמדין תורה אלא לתלמיד הגון נאה במעשיו . או לתם . אבל אם היה הולך בדרך לא טובה מחזירין אותו למוטב ומנהיגין אותו בדרך ישרה ובודקין אותו ואחר כך מכניסין אותו לבית המדרש ומלמדין אותו . אמרו חכמים כל תלמיד שאינו הגון כאילו זרק אבן למרקולים שנאמר כצרוור אבן במרגמה כן נותן לכסיל כבוד . אין כבוד אלא תורה וצדקה . וכן הרב שאינו הולך בדרך טובה אע"פ שחכם גדול הוא וכל העם צריכין לו אין מתלמדין ממנו . שנאמר כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא . אמרו חכמים אם הרב יושב למוטב . שנאמר כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו : אם לאו אל יבקשו תורה מפיהו : א"כ כיצד מלמדים . הרב יושב בראש

4)

קדם סימן קכג הררי

סימן קכג

הערות בעניני תלמוד תורה

והיסוד צזה י"ל, דהנה צמו"ק (יז, ח) ילפי' מקרא דשפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו, דאם הרב דומה למלאך ה' לצקות יבקשו תורה מפיהו ואם לאו אל יבקשו מפיהו, וברש"י (חגיגה טו, ג) מצוחר הטעם דלמא ילמדו ממעשיו הרע"ס,

א. כתב הרמב"ם צפתיחה להל' ת"ת וז"ל, יש בכללן שתי מצוות עשה וזהו פרטן, א. ללמוד תורה. ב. לכבד מלמדיה ויודעיה, ויש לדקדק מ"ט כלל הרמב"ם דין כבוד ת"ת וכבוד רבו צה"ל ת"ת, וכמו שציאר הלכות אלו להלן צפ"ה בארוכה, ומ"ט לא שנאן צה"ל ממרים צהדי הל' כיבוד אב ואם, ולכאורה נראה מזה דהחיוב של כבוד התורה הוא חלק מהלכות ת"ת, ול"צ צזה.

2) וְהֶעֱמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֱלֹעֲזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־
הָעֵדָה וְצוֹיְתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: * וְנִתְּתָה מִהוֹדֶךָ עָלָיו
לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כֵּן וּלְפָנַי אֱלֹעֲזָר
הַכֹּהֵן יַעֲמֵד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאֹרִיִּים לְפָנַי
יְהוּה עַל־פְּוֹ יֵצְאוּ וְעַל־פְּוֹ יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: כֵּן וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנַי אֱלֹעֲזָר
הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־הָעֵדָה: כֵּן וַיִּסְמְךָ אֶת־יָדָיו עָלָיו

3) There were two *mesoros* that Moses transferred to Joshua. One is the tradition of Torah learning, of *lomdus*. The second *mesorah*, the *hod*, was experiential.

Joshua not only received the Torah from Moses, but also how to live *Yiddishkeit*. His attendant, Joshua, the son of Nun, a lad, would not depart from the tent (Ex. 33:11). Joshua never left Moses' side: he saw how Moses davened *Minchah*, how he ate, how he *bentched*, how he accepted Shabbos, how he said *vidui* on Erev Yom Kippur. He therefore merited both *mesoros*: the *mesorah* of the mind and the *mesorah* of the heart. And although Eleazar was a greater *lamdan*, only Joshua could transmit Torah to the next generation. (*Thinking Aloud - Bamidbar*, pp. 217-223; *On Repentance*, pp. 97-98; *Before Hashem*, p. 38; *The Synagogue as an Institution and an Idea*, p. 330)

4) "The Rav" Vol. II - *TC' Rik'f'et*

The av zaken teaches the yeled zekunim how to live and to feel Yahadut.

Let me make an admission here; I will confide in you. This is the toughest of all jobs, the most difficult of all tasks. I know from my own experience how difficult it is. I am not modest; I am far from being modest. I know that I am a good teacher. I can teach halakhah. I can explain the most abstract concepts. I can popularize the most complex talmudic debate and break it down into its component parts. I can explain and elucidate abstract ideas.

But one trick I have not mastered. One thing I cannot do to perfection is to tell my students how I felt on Rosh Hashanah and Yom ha-Kippurim when I was their age. The emotions I experienced, and not what I knew about it. I knew a lot, and they know a lot. But what I felt on these days! How I lived it! I am unable to share with them what I experienced, for instance, when the shaliakh tzibbur [cantor] used to chant and sing: *Veha-kohanim veha-am haomdim ba-azarah* ["When the priests and the people who were standing in the Temple court"; from the Avodah, the procedure of the Temple service, which is recited as part of the Musaf of Yom Kippur; *High Holiday Prayer Book*, trans. Philip Birnbaum, p. 816]. If you know the melody, you will agree that there is so much nostalgia, so much longing and melancholy in this tune, in the melody of *Veha-kohanim veha-am haomdim ba-azarah*. I felt as if I had been transferred in time and space into a different world. I felt that I was in the Bet Hamikdash [Holy Temple]. How can I explain this to my students? I can tell them about it but I cannot pass on my experiences to them!

Of course these experiences can only be passed on in the fashion that one passes on a contagious illness. How do you communicate a disease? Through contact! And contact is the secret of passing on the experiences of Yahadut. The skill of somehow communicating with the soul of the person is not through the spoken word but through the art of silence.

However, it is very difficult. I have not entirely succeeded in passing on this part of Yahadut.

1)

והמצוה הייחודית היא שצונן ללמוד הכמת התורה וללמדה וזה הוא שנקרא תלמוד תורה והוא אמרו (טס) ושנתם לבניך. ולשון ספרי לבניך אלו תלמידיך וכן אתה מוצא בכל מקום שהתלמידים קרוים בניו שנאמר ויצאו בני הנביאים. ושם נאמר ושנתם שיהו

רס Solovitchik Pls

2)

This is also the meaning of *Pirkei Avot*. Ethics is taught by fathers, by those masters who not only teach but captivate, whose magnetic pull we cannot resist, who teach through silence and solitude, who challenge unintentionally and who indissolubly bind our existence to theirs. These are masters with whom we unite and from whom we cannot separate unless we allow the bottom of our existence to fall out and lead a life of loneliness and misery. They transmit their *masorah* tremor to us in the same way that parents pass on their physical traits to their offspring. There is meta-historical continuity, ontic unity and personalistic togetherness. This is the teacher-father idea proclaimed by God to Abraham – “For a father of many nations have I made you” (Gen. 17:5) – which has been formulated in halakhic terms: “The convert may ... recite the text which speaks of ‘*avotenu, our fathers*’” (Maimonides, *Hilkhot Bikkurim* 4:3).

פרק ראשון

א משה קבל תורה מפינו ומקרה ליהושע. ויהושע לוקנים, וזקנים לנביאים. ונביאים מקרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים: הו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סג לתורה.

3)

the *mishnah* used the phrase, “Raise up

many disciples,” *ha’amidu talmidim harbeh*, instead of the much simpler expression, “Teach Torah to the masses,” *lamdu Torah la-rabbim*, for the objective is not the technical instruction on an abstract level, but the personal, intimate teacher-pupil relationship, the formulation of a personality, the subjective passing on of qualities and traits to the other fellow. Not scholastic attainment but a personal union of master and pupil was recommended.

4)

after the passing of Moses, a voice from Heaven uttered the words:

וימת משה ספרא רבה דישראל
Moses died, the great scribe of Israel (*Safra Rabbah D’Yisrael*) (*Yalkut Shimoni Vezot Haberakhah, Remez* 962).

Is “great scribe” the most august title that one can bestow upon the greatest of all men? Indeed, Moses wrote a Torah scroll (Deuteronomy 31:9), but many other Jews over the past 3,000 years have done the same!

The Rav went on to explain that *Safra Rabbah D’Yisrael* does not mean that Moses only wrote upon scrolls, but that he wrote upon the hearts of his people. He etched information into the very soul of the nation, onto their hearts, with each generation passing the message to the next.

Recounting *yetziat Mizrayim* is not merely telling a story. The imperative of “and you shall tell your son” (Exodus 13:8) has a deeper meaning. It means that the son should be the *sefer* upon which the father writes. And this process is not limited to *Pesah*. *Sippur yetziat Mizrayim* is emblematic of a more encompassing imperative. The idea of “in every generation a person is obligated to see himself as if he personally left Egypt” permeates the entire Torah. “In every generation” one must re-experience all of Jewish history. This occurs as the father etches upon his son his understanding of that history. The foremost task of a father is to be a *sofer*, and to transform his son into his book upon which he writes indelibly, a book that will survive him and be imparted to succeeding generations.